

Revenire

Aurel Oancea

Prin locurile dragi revin
Când dorul prinde să mă poarte.
Pe drumul lung din vechiul parc,
Cu grijă, calc pe frunze moarte.

Pe-aici veneam odată Noi,
Cuprinși de-un ne-nțeles fior,
Spre Templul Marii Împliniri,
S-aducem jertfe lui Amor,

Iar zeul, lacom, ne privea
Cu ochii-i mari, întrebători,
Părând a spune că ar vrea
Mai multe jertfe-sărutări...

Azi, Templul nostru nu mai e,
În locu-i parcă văd ruine
Și totu-n jur e doar pustiu...
O, clipe dragi, clipe divine,

De ce ne-ați luat cu voi Iubirea?
În care zare nesfârșită,
În care colț din Rai, ne-așteaptă
Și plânge-acum, nefericită?